

Léto s víní
čerstvého chleba

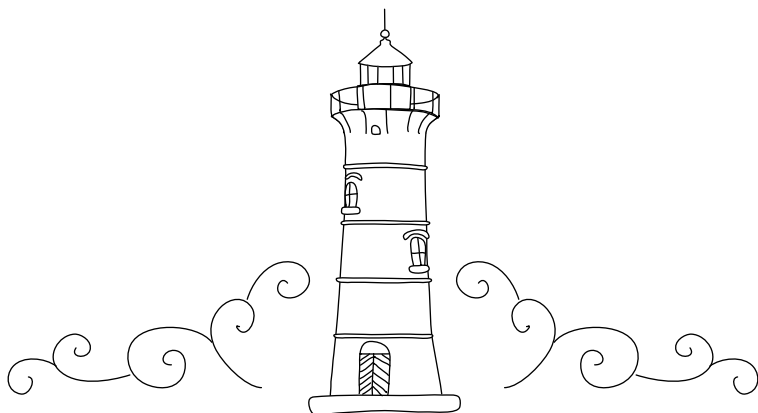
Jenny Colganová

Léto s víní
čerstvého chleba
Jenny Colganová

Léto s víní čerstvého chleba

Jenny Colganová

argo 2017

Přeložila Jana Koubová
Summer at Little Beach Street Bakery

Czech edition © Argo, 2017
Copyright © Jenny Colgan, 2015
Translation © Jana Koubová, 2017
Cover illustration © Gabriela Ryšková, 2017

ISBN 978-80-257-2175-9 (váz.)
ISBN 978-80-257-2231-2 (e-kniha)

*Drahé tetičce Mauře a strýci Mikeovi.
Tu dodávku hada už, prosím, zrušte.
Díky.*

Pár slov od Jenny

Dobrý den! A vítejte v Pekárně v přístavu... Pokud jste u nás už byli, jsem ráda, že jste si našli cestu zpět! Jestli jste tu poprvé, srdečně vás vítám a doufám, že máte hlad. S dovolením vás rychle zasvětim do děje. (Neilovi fanoušci: Nebojte! Vrátil se.)

Dobrá. Takže Polly musela po nezdařeném podnikání v Ply-mouthu začít úplně od nuly. Přestěhovala se do jedné vesnice u pobřeží Cornwallu, kde vyvýšenou přístupovou silnicí z pevniny dvakrát denně zaplavuje příliv. Nemohla najít práci, a tak se pustila do pečení chleba, protože ji to strašně baví, a vbrzku na sebe přivolala hněv paní Manseové, která v té vsi provozuje pekárnu (velmi mizerně).

No nic. Polly si ji nakonec získala na svou stranu a začala u ní pracovat. Mezitím prožila krátký románek s Tarniem, jedním z rybářů, načež s hrůzou zjistila, že je ženatý. Tarnie později zahynul při děsivé bouři a všem dlouho trvalo – a stále vlastně trvá – se přes jeho smrt přenést.

Polly se nakonec zamilovala do Hucklea, urostlého Američana, který vyrábí med. Rovněž se nechtěně ujala papuchalka a nejspíš ztratila soudnost, protože se jen tak rozhodla koupit maják.

Tak, a teď jsme, řekla bych, v obraze. Doufám, že se vám *Léto s vůní čerstvého chleba* bude líbit; já jsem se při psaní vyžívala.

Stručně o místě, kde se děj odehrává

Cornwall je pro mě vysněným místem do takové míry, do jaké je pro mnoho lidí skutečným domovem; v dětství jsem tam totiž prožila spoustu času. Pro mě představuje období Narnie či jakékoli jiné fiktivní země, které jsem ráda navštěvovala – na-prosto posedlá jsem byla knihou *Over Sea, Under Stone* a samo-

zřejmě knižními řadami Správná pětka (*Famous Five*) a *Malory Towers*.

Bývali jsme ubytovaní ve starých domcích po hornících z cínových dolů u Polperra. Moje máma byla nadšená obdivovatelka Daphne du Maurierové, a když mě a mé dva bratry ukládala do úzkých postýlek ke spaní, vyprávěla nám hrůzostrašné příběhy o ztroskotaných lodích, pirátech, zlatu a lupičích a v nás by se krve nedořezal. A jeden z nás, pravděpodobně nejmladší bráška – i když on by asi tvrdil, že já –, půlku noci kvůli nočním můrám probděl.

Ve srovnání s chladným Skotskem mi prosluněný Cornwall připadal jako ráj. Každoročně jsme dostávali jedinečný dárek v podobě velkých pěnových bodyboardů a hned z rána jsme se vrhali do vody a surfovali a surfovali, dokud nás z ní doslova nevytáhli ven – mě se spálenými zády kolem překřížených ramínek na plavkách –, abychom pojedli sendvič se zrnky písku zabalený ve fólii.

Na malém podomácku vyrobeném grilu, jež táta každý rok sestavoval z cihel a roštu, později opékal ryby a já jsem vysedávala ve vysoké mokřadní trávě, četla jsem knížky a vystavovala se hmyzím štípancům.

A poté (protože o prázdninách se člověku naskytá příležitost zůstat vzhůru dlouho) jsme jezdívali do Mouseholu či St Ives, procházeli se podél přístavu, nahlíželi do galerií a lízali zmrzlinu. Anebo jsme pojídali horké slané hranolky či máslový karamel, jehož různé příchutě mě nepřetržitě fascinovaly, byť mi z karamelu bývá s železnou pravidelností špatně.

Byly to blažené časy, a když jsem se pustila do knih z prostředí Mount Polbearne, s obrovskou chutí jsem se do nich znovu vrátila. Podnikli jsme jednodenní výlet – což je podle mě pro každého návštěvníka Cornwallu nepsaný zákon – na přílivový ostrov St Michael's Mount a mně utkvělo v paměti, jak mě nadchla

a uchvátila ona stará kamenná silnice mizející pod vlnami. Nic romantičtějšího a kouzelnějšího jsem si ani nedovedla představit a s nesmírným potěšením jsem tam své knihy situovala. Jestli se mi podaří jejich prostřednictvím vyjádřit aspoň zlomek pocitu blaženosti, který mi Cornwall vnesl do života, tak budu prostě přešťastná.

Jenny xxx

Úvod

„Když usnu, což se mi nedaří – věčně nemůžu spát –, zdá se mi o něm. Ve snu se chová jako úplný blázen. Je například v pračce nebo tak někde a já mu říkám, vylez z té pračky, ty hlupáku. Ale on z ní nevyleze a je úplně mrňavý a pořád v té pračce, a čím dál víc se zmenšuje, až zmizí.“

„To je naprosto normální,“ ozval se klidný, kultivovaný hlas s jihozápadním přízvukem.

„Podle vás je naprosto normální všecho,“ osopila se Selina a dopálenně si odhrnula krátké vlasy. „Kdybych za vámi přišla a oznámila vám: ‚Cestou sem jsem přejela dva ježky, protože mi připomněli jeho vlasy. Jednoho náhodou, druhého naschvál,‘ tak byste to zase okomentovala, že je to naprosto normální.“

„Přejela jste je?“

„Ne, ale mohlo se to stát. Stejně byste asi řekla, že to je normální.“

„Na smutku není normálního nic, Selino. Je běžný. Ale normální není nikdy.“

Selina dlouze vydechla.

„Proč z toho... proč se z toho nemůžu dostat? Začít se z toho dostávat? Všichni si představují, že jsem se s tím už měla vyrovnat bůhví jak dávno. Vidím to na nich. Cítí se rozpačitě. Já se chci sebrat! Chci usínat, a nemuset přitom do sebe lít víno. Chci se probouzet, a nevidět přitom hernajs obličej mrtvého manžela v pračce, a nechci už být všem na obtíž.“

„Kde teď bydlíte?“ Onen hlas přešel plynule k dotazu, jako by se Selinin výbuch emocí ani neudál.

Selina pokrčila rameny.

„Nevim. Myslím, že ten podnámem v Manchesteru pustím. Je čím dál dražší a necítím se tam o nic líp než předtím.“

„Možná je načase odjet... domů. K vám domů, nebo k Tarniemu domů?“

*„Na to místo se už nikdy nevrátím,“ prohlásila Selina a zachvěla se.
„Tam nechci jaktěživo vkročit.“*

Kapitola první

„Nech toho,“ napomenula ho Polly varovným hlasem. „To není legrace.“

Neil ji ignoroval a dál bušil zobákem do horního okýnka, dokud ji nepřesvědčí, aby za ním přišla a dala mu něco k sezobnutí.

Byl za oknem majáku, do kterého se minulý měsíc všichni tři nastěhovali, Polly, papuchalk Neil a Pollyn americký přítel Huckle, jenž u úpatí věže zaparkoval svou motorku se sajdkou, jejich nepostradatelný dopravní prostředek.

V majáku dlouho nikdo nebydlel, v podstatě od elektrifikace na konci sedmdesátých let. Má jenom čtyři patra a točité schodiště podél vnitřní stěny, což z něj činí místo, jak Huckle poznamenal, a ne jednou, které co do průvanu nemá v celé historii lidstva obdoby. Běháním nahoru a dolů si oba posilovali fyzičku. V jednom patře zůstalo těžké strojní vybavení, které kdysi udržovalo maják v chodu a posléze se odtamtud nedalo odstranit. V horním patře přímo pod samotným světlem mají obývací s výhledem z jedné strany na záliv a z druhé na Mount Polbearne, přílivový ostrov, kde bydlí a pracují. Ten je spojený s pevninou vyvýšenou silnicí, která se podle přílivu a odlivu střídavě vynořuje a zanořuje.

Z oken je vidět Pekárnu v přístavu, zchátralý obchod, jež Polly přivedla k životu poté, co se do vesnice nastěhovala před více než dvěma roky, tedy v době, kdy se vzpamatovávala z nezdařeného podnikání a rozpadlého vztahu na pevnině.

Původně nepředpokládala, že bude v Mount Polbearne dělat o moc víc než vysedávat, lízat si rány a čekat, až bude připravená vrhnout se opět do víru života, zpátky do práce ve světě podnikání; ani na okamžik ji nenapadlo, že v tom zpustlém bytě nad obchůdkem ožije díky tomu, že se bude věnovat své zálibě – pečení

chleba –, a když pak obnoví provoz ve staré, zavřené pekárně, stane se z její záliby povolání.

Nepatřilo sice zrovna k nejlukrativnějším, a navíc vyžadovalo dlouhou pracovní dobu, ale nové působíště bylo tak úžasné a její pečivo jak u místních, tak i turistů natolik oceňované, že objevila něco mnohem uspokojivějšího než peníze; objevila, jak naložit se svým životem. Teda většinu času si to aspoň myslela. Někdy se rozhlížela po velmi prosté kuchyni, kterou v majáku zařídila (starý byt v Plymouthu prodala a maják se jí podařilo získat za směšnou cenu z valné části proto – jak upozornil realitní makléř Lance –, že o bydlení v takové větrné, nepřístupné věži, která ještě za trest vydává světlo, může projevit zájem pouze totální šílenec), a hlavou se jí honilo, jestli kdy zvládne opravit okenní rámy. Ty byly na seznamu asi čtyř tisíc položek žádajících naléhavé řešení na prvním místě.

Huckle se nabízel, že si mohou maják koupit spolu, ale odolala. K nezávislosti se totiž propracovala tuze trnitou cestou. Jednou už s někým zažila sdílení všeho, úplný finanční propletenec. Nedopadlo to dobře a neměla sebemenší potřebu si tu zkušenost zopakovat.

V tuhle chvíli měla chuť sedět ve svém orlím hnízdě neboli obýváku na vršíčku věže, popíjet čaj, přikusovat sýrovou kroucenou tyčku a prostě odpočívat a vychutnávat si výhled – na moře, neustále proměnlivé; na mračna ženoucí se tak blízko, že by si na ně mohla sáhnout; na vybledlou zeleň a hned rybářských loděk houhajících se na vodě, zatížených vzadu navijáky a sítěmi a jevicích se oproti široširé mořské hladině drobounce a křečce. Potřebovala pouhých pět minut klidu a pohody, než se vydá do pekárny na polední směnu vystřídat spolupracovníka Jaydena.

Neil, mladý papuchalk, který se jí jednou v noci za bouře vrátil do života a od té doby v něm zůstal, nesouhlasil. Lítat venku, hodně vysoko, a pořád ji přes okno vidět ho přivádělo v naprostý

úžas a bavilo jej pořád dokola to opakovat. Někdy se vznesl, obletěl celý maják a vrátil se na druhé straně, jindy zobal do skla, protože Huckle ho rád krmil pamlsky z okna, i když mu to Polly vymlouvala.

Odložila knížku a přešla k oknu, ohromená v neztenčující se míře – napadalo ji, jestli se toho vůbec kdy nabaží – neskutečným stříbřitým odleskem slunce, který zpoza mraků nad vlnami hned vykoukne a hned za něj zase mizí, mírumilovným skřehotáním racků a hvízdajícím větrem, který se v zimních dnech může změnit ve vichřici. Pořád nemohla uvěřit tomu, že tady bydlí. Pomocí těžké západky otevřela staromódní jednoduché okno.

„Tak pojď dovnitř,“ řekla, ale Neil nadšeně poletoval a snažil se zobat jí mezi prsty, kdyby tam náhodou pro něj měla nějakou dobrůtku.

„Ne!“ prohlásila. „Jsi tlustý papuchalk, jen co je pravda! Polet dovnitř a přestaň fukat.“

Neil to považoval za vynikající hru a vystřelil na další oblet majáku, aby jí předvedl, co umí. Když znova přistál na parapetu, zračilo se mu ve velkých černých očích očekávání.

„Propánajána!“ zareagovala Polly, načež – a tohle by nikdy neudělala v Huckleově přítomnosti – se sklonila a dala mu úlo-mek sýrové tyčky. Ptáček ho slupl jako malinu a vyzobával pár zbylých drobků. Zobal tak usilovně, že nakonec hopsal pozpátku a uklouzl z okenní římsy.

„Neile!“ vykřikla Polly, a když pták vzápětí zamával křídly a vrátil se na úroveň okna, připadala si jako naprostý idiot.

„Strašně mě lekáš,“ vytkla mu. „Pojď dovnitř, nebo buď venku, ale ne obojí zároveň.“

Neil si zvolil vnitřek. Přistál na zemi, pak se kolébatou chůzí pohyboval po pokoji a pozorně zkoumal, jestli na hrubě opracované dřevěné podlaze neunikly náhodou Pollyně pozornosti nějaké drobečky.

„Tak a já jdu zpátky do práce. Buď hodný.“

Přejela očima obyvák, jestli si vzala všechno. Když už člověk sejde dolů, má pramalou touhu zjistit, že něco zapomněl a že to celé musí znovu vyšlapat nahoru. Huckle chtěl, aby si pořídili požární tyč, ale Polly byla zásadně proti.

V malém kruhovém pokojíku moc nábytku neměli. Věvodila mu Pollyna starší nóbl pohovka, naprosto parádní, kterou si přivezla s sebou z Plymouthu a kterou bylo třeba, aby se dostala po schodech nahoru, totálně rozšroubovat a rozebrat. Padl na to takřka celý den, ale stálo to za to, tedy podle Polly.

O patro níž byla ložnice a u ní vykutaná minikoupelna, pak následovalo strojní poschodí a potom přízemí s jednoduchou kuchyní, koupelnou a ještě jedním obyvákem. K majáku patřil i samostatně stojící nízký domek, škaredá stavba s kamínkovou omítkou, rovnou střechou a pár místnostmi; pořádně si ale nevěděli rady, co s ním. Mezi skalami se z kopce dolů svažovala zahrádka. Huckle měl v úmyslu na ní zapracovat, ačkoli nebyl přesvědčený o tom, že se jim podaří vypěstovat o moc víc než jedlé slávky a mořské řasy. Někdo tu schody od majáku a dál až k hlavní stezce olemoval úzkými řadami mušlí, a jak Polly seskakovala směrem k dlážděné cestě, hezky se na ně dívalo. Poté pokračovala podél přístavní zdi do Mount Polbearne samotného.

Neměla to daleko, ale za přílivu a za bouřky se mohl člověk cestou pěkně zmáčet, protože vlny se valily i přes zeď a vodní tříšť plnila vzduch solí.

Dnes bylo větrno, nicméně jasno, kolem horních oken majáku se hnalo několik menších mraků a slunce náznakem hrozilo, že vyjde, ale ne a ne se mu to podařit. Moře ustoupilo, což znamenalo, že silnice na pevninu byla otevřená, hnědé dlažební kameny na ní byly lesklé od vody a vítr přinášel čerstvou sytou vůni moře.